

[Christmas Møller.]

ligere Lønforhøjelse end den, der blev sluttet Overenskomst om mellem de faglærte Arbejdere og Arbejdsgiverne.

Jeg synes ogsaa, det kan være rimeligt at knytte en enkelt Bemærkning til det, der allerede er sagt om Arbejdsgivernes Nej. Jeg har naturligvis ogsaa lagt Mærke til den Agitation, som er rettet mod Arbejdsgiverne i Anledning af deres Forkastelse, og jeg forstaa egentlig ikke, at „Social-Demokraten“ skriver, saaledes som den gør, og at Socialdemokraterne tillader den at skrive saaledes; for hvis man spørger de Herrer: Hvad skulde Arbejdsgiverne egentlig have gjort andet i Betragtning af den Overenskomst, de har sluttet med de faglærte? — vilde man dog sikkert, om ikke sige, saa dog mene, at det var ikke nemt for dem at gøre andet. Og hvis man stiller Spørgsmaalet op paa en anden Maade: hvis nu Arbejderne havde forkastet og havde forkastet med en saa stor Majoritet, at Ledelsen ikke kunde have klaret det, mon der saa ikke vilde have været et æret Medlem — jeg skal ikke nævne Navne —, som egentlig havde syntes, det havde været rart, om Arbejdsgiverne ogsaa forkastede?

Jeg tror derfor, at man skal være varsom med disse Angreb. Man maa erkende, og det vil sikkert ogsaa blive erkendt, at Arbejdsgiverne, saadan som Stillingen nu engang var, ikke kunde gøre andet end det, de gjorde. Paa den anden Side maa jeg have Lov til at sige, at jeg tror ogsaa, at Arbejdsgiverne, efter at have forkastet Mæglingsforslaget, maaske vil sige: det er meget godt, vi har Rigsdagen og Regeringen til at ordne Sagerne, saaledes at Konflikten ikke løber videre.

Men alt dette viser, og disse Betragtninger viser, at vi paa det paagældende Omraade i hvert Fald i denne Situation er kommet ind paa Ræsonnementer og Maader at maatte handle paa, som i det lange Løb ikke kan opretholdes. Jeg maa imidlertid tilbagevise de Angreb, som fra forskellig Side er rettet mod Arbejdsgiverne og deres Afstemning denne Sag vedrørende. Jeg synes ikke, de er berettigede.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var forfærdelig vred paa Regeringen og vel ogsaa paa det antisocialistiske Flertal, der er i dette Ting, og sagde, at Uroen og meget af det, som er til Stede i Samfundet, som han og for øvrigt ogsaa vi er lidet tilfredse med, skyldes, at man har en Regering, som ikke forstaa Arbejderne. Jeg maa maaske have Lov til at sige til det ærede Medlem, at det er jo hans egen Skyld. Han kunde

efter Valget den 30. Oktober have formet Tingene anderledes. Det var ikke blot de Konservative, som var af den Anskuelse, at det største Mindretal skulde danne Regering, det var jo ogsaa Venstre, efter hvad der er offentligt meddelt. Derfor maa jeg have Lov at sige til det ærede Medlem, at han virkelig maa tage sin Part af Skylden. Men jeg forstaa hans Tale saaledes, at „Barkis is willing“: med andre Ord, nu har det ærede Medlem tænkt sig om og synes, at det var forkert, saaledes som han handlede i sin Tid. Men deraf følger ikke, at Tingene kan ændres; det vil jo vise sig senere.

Jeg vil gerne videre sige til det ærede Medlem i Anledning af hans Bemærkninger, at jeg synes egentlig, det efterhaanden gaar rigtig godt for Regeringen med Hensyn til at forstaa Udviklingen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det kneb i Begyndelsen, men naar jeg tænker paa den højtærede Finansministers Tale forleden om, at det var, ikke Blod, Sved og Taarer, men Eengangsskat og Bøder og Skatter — og det er jo lige saa slemt for de paagældende —, som den højtærede Finansminister havde at byde paa, saa synes jeg egentlig, det begynder at komme. Eller hvis jeg ser paa Restriktionerne — jeg har ogsaa et Spørgsmaal at gøre den højtærede Statsminister med Hensyn til Valutasituationen, som han selv periferisk berørte: om Stillingen egentlig ikke er den, at man i alle ansvarlige Kredse er mere end forfærdet over Udviklingen i Øjeblikket, og om ikke den Import- og Eksportsituation, som vi har set i de seneste Maaneder, er af en saadan Art, at man snart maa paakalde Rigsdagens Medvirken til andre Indgreb end dem, man foreløbig har foretaget. Jeg vilde tro det; jeg har ikke Tallene for April, men Marts Maanedes 100 Mill. Kr.s Underskud bliver vel ikke meget mindre i April, og der vilde jeg ogsaa tro, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vilde se en Forstaaelse, som vi altsaa deler. Endelig kan jeg sige, at naar den højtærede Statsminister i Overensstemmelse med, hvad han har sagt mange Gange tidligere, taler om, at han ønsker et Statsindgreb næsten af permanent Karakter paa dette Omraade, saa kan det ærede Medlem jo ikke ønske sig meget mere i Retning af Statsindgreb.

Vi anbefaler Forslaget, fordi vi er enige med Statsministeren i, at man maa være imod denne Konflikts Fortsættelse. Den har været længe nok. Det er Arbejde og Beskæftigelse, Landet trænger til; det er fremmed Valuta, vi har behov som ingen Sinde tidligere. De Argumenter, som Statsministe-